

Az ember története leginkább a világról való ismeretszerzésének története. Jézus tudja, hogy ez a teremtésbe ágyazott folyamat, ahol az idő misztériuma sorrendiséghez köti az embert. Az ember kíváncsi a jövőre, ezért felül akar emelkedni az időn, de megzavarodna a teremtés rendje, ha azt az emberiség szintjén, tárgyhoz kötötten előre látnánk. A sorrendiség ugyan az igazság szempontjából nem olyan jelentős, hiszen olykor vissza is fordítható, amire példa Lázár feltámasztása, de az időnek alávetettség továbbra is érvényes, hiszen Lázárnak később ténylegesen meg kellett halnia.

Tehát nem a tények, a történések és az idő a fontos, hanem az *igazság*. Mert a tények vagy igazságban történnek, vagy nem. Akit az *igazság* Lelke vezet, annak a tények nem végletesek és anyaghoz, időhöz kötöttek, hanem víziója lesz az Atya világáról, az igazság világáról, és felfogja, hogy Isten fia elküldésével hogyan jelenti ki magát az embernek. Ez maga a *dicsőítés*. Vagyis a dicsőítés nem méltatás, jót mondás, leborulás a nagyság előtt, hanem annak felismerése és kijelentése, hogy az *igazság* kitől jön, és hogyan van jelen a világban. Jézus tanítása az Atya értékrendje, vagyis az Atya igazsága. Amikor Jézus ezt tudtul adja nekünk, hogy mi is vágyjunk arra az igazságra, akkor beemel bennünket az anyagvilágot meghaladó igazság világába, amelynek működési leírása az igazság Lelke. Ahogy elmélyedünk ebben a leírásban, annál érzékenyebbek és pontosabbak leszünk a rendszer ismeretében, átjár bennünket úgy, mint földi mása, a szerelem, így lépésről lépésre egyre inkább képesek leszünk azonosulni vele.

Add Istenem, hogy méltó legyek befogadni az igazság Lelkét, és egyre inkább a bennem szóló Lélek hangjához igazítsam tetteimet, gondolataimat! A magam életének kinyitása a Lélek felé az legyen, amivel igazságban dicsőítem az Atyát!

Benyhe István, Budapest